

Отже, сучасний стан пенсійної системи в Україні є вкрай незадовільним, насамперед через недостатнє фінансування для її ефективного функціонування. Солідарна система на сучасному етапі розвитку вже не здатна забезпечувати достатній рівень пенсій, тому реформування пенсійної системи повинно відбуватись не лише за рахунок реформування солідарної системи, а і за рахунок впровадження в активне користування накопичувальної системи, розвитку системи добровільного пенсійного забезпечення та заохоченням недержавних організацій.

Список використаних джерел:

1. Александрова Г. М. Сучасний стан пенсійної системи України // Г. М. Александрова, Ю. Б. Кондакова / Науковий журнал «Молодий вчений». Економічні науки. – 2016. – № 6 (33), С. 4-8.
2. Ріппа М. Становлення системи пенсійного забезпечення України: нормативний і соціально – демографічний аспекти / М. Ріппа // Світ фінансів. – 2009. – №1. – С. 44-55.
3. Ткаченко Л. Солідарна Пенсійна система України: сучасне становище та шляхи реформування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://texty.org.ua/pdf/penaions_polisy.pdf.
4. Фінансові, соціальні та правові аспекти пенсійної реформи в Україні. Світовий досвід та українські реалії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://razumkov.org.ua/uploads/article/2017-PENSII.pdf>.

Сук Ю. В., студентка

*Науковий керівник: Момотюк Л. Є., д. е. н., професор,
проректор з науково-педагогічної та виховної роботи
Національна академія статистики, обліку та аудиту*

ЗМІСТ ПРУДЕНЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ МВФ: МІКРО- ТА МАКРОВИМІРИ

Міжнародний валютний фонд – глобальна організація, що налічує 189 держав-членів і створена для сприяння благополуччю світової економіки. МВФ прагне сприяти розвитку міжнародного співробітництва у валютно-фінансовій сфері, забезпечувати фінансову стабільність, сприяти міжнародній торгівлі, високій зайнятості, сталому економічному зростанню і скороченню бідності в усьому світі. Міжнародний валютний фонд (МВФ) сприяє міжнародній фінансовій стабільності і співпраці в валютно-фінансовій сфері. До найважливіших цілей МВФ, який здійснює контроль над міжнародною валютною системою для забезпечення її ефективного функціонування,

відносяться сприяння стабільності валютних курсів і процесу розширення і збалансованого росту міжнародної торгівлі.

Новостворений МВФ був покликаний регулювати валютно-розрахункові відносини між державами і здійснення фінансової допомоги країнам-членам через надання їм за виникнення валютних труднощів, зумовлених порушенням рівноваги платіжних балансів, короткострокових позик в іноземній валюті. Сьогодні Фонд здійснює свою діяльність як спеціалізована установа ООН. Практично МВФ є інституціональною основою сучасної міжнародної валютної системи.

Метою діяльності МВФ є: сприяння міжнародному співробітництву шляхом забезпечення механізму для консультацій та погоджених дій стосовно міжнародних валютних питань; сприяння збалансованому зростанню міжнародної торгівлі з метою підвищення рівня зайнятості та реальних доходів населення, розвитку виробничих можливостей країн-членів; сприяння стабільності валют і впорядкованим валютним відносинам та запобігання конкурентному знеціненню валют; сприяння створенню багатосторонньої системи платежів та переказів по поточних операціях і прагнення ліквідації валютних обмежень.

МВФ приділяє основну увагу наступним трьом основним функціям:

1. Економічний нагляд. Надавати рекомендації державам-членам щодо вжиття заходів політики, які можуть допомогти в досягненні макроекономічної стабільності, прискоривши тим самим економічне зростання і скоротивши бідність.

2. Кредитування. Тимчасово надавати державам-членам фінансування, щоб допомогти їм у вирішенні проблем платіжного балансу, які включають обставини, коли ці країни відчують нестачу іноземної валюти, оскільки їх зовнішні платежі перевищують їх надходження в іноземній валюті.

3. Розвиток потенціалу. Пропонувати технічну допомогу та підготовку кадрів країнам, на їхнє прохання, для сприяння їм в накопиченні досвіду й знань та розвитку інститутів, необхідних для проведення обґрунтованої економічної політики [5].

Хоч положення МВФ мають переважно рекомендаційний характер, налагоджена співпраця з ним забезпечує країні довіру з боку учасників валютних відносин і підтримку в разі загострення кризових явищ. Таким чином, роль МВФ, в свою чергу, з урахуванням чисельності учасників цієї організації, його функцій в області макрофінансового регулювання і великого досвіду в області двостороннього і багатостороннього нагляду і надання технічної допомоги також унікальна [3; 4].

Для підтримки стабільності і запобігання кризам в міжнародній валютно-фінансовій системі МВФ спостерігає за економічною політикою країн та економічними, фінансовими змінами в країнах, регіонах і світі за допомогою офіційної системи, відомої як нагляд. МВФ дає рекомендації державам-членам, заохочує заходи політики, що сприяють економічній стабільності та зменшують вразливість по відношенню до економічних і фінансових криз і підвищують рівень життя. Він проводить регулярну оцінку глобальних перспектив у виданні «Перспективи розвитку світової економіки», фінансових ринків – в «Доповіді з питань глобальної фінансової стабільності» і змін у сфері державних фінансів – в своєму «Бюджетному віснику», а також публікує ряд видань з перспектив розвитку регіональної економіки.

Події кризи, коли великі і транснаціональні фінансові установи стали банкрутами або опинилися на межі банкрутства, показують необхідність ефективних методів і процедур, що дозволяють вийти з кризової ситуації. Добре опрацьовані механізми санації установ, причому не тільки банків і не тільки в національних рамках, є обов'язковим компонентом стратегії, спрямованої на підтримку глобальної фінансової стабільності.

Пропозиції МВФ з даного питання зараз широко обговорюються на різних міжнародних форумах. Ці пропозиції сконцентровані на здатності великих, транснаціональних фінансових фірм долати труднощі і, зокрема, на наступних питаннях:

- плани санації (їх називають «living wills») як інструмент, що визначає, які кроки фінансова установа і державна влада повинна вжити для запобігання банкрутства [11];

- ефективні режими санації системоутворюючих фінансових установ при мінімізації ризиків для фінансової стабільності і державного сектора;

- розмежування механізмів санації та заходів щодо поділу фінансового тягаря [9];

- здатність приймаючих держав – при відсутності ефективних транскордонних механізмів санації – змусити іноземний банк працювати автономно під їх юрисдикцією як дочірня компанія [6].

Додатковим інструментом санації можуть стати процедури поруки (bail-in), які сьогодні також широко обговорюються [10].

МВФ нещодавно запропонував «прагматичний підхід» до питання про транскордонні механізми санації, в тому числі для небанківських установ. Центральне місце в цьому підході займає розширений механізм транскордонної координації, який повинен бути створений на основі багатосторонніх, які не мають обов'язкової сили домовленостей між державами [11].

Останні повинні погодитися з наступними чотирма елементами запропонованого МВФ плану:

- прийняття законодавства, що дозволяє місцевій владі приймати участь у співпраці на міжнародному рівні;

- дотримання «базових стандартів координації». Це необхідно для того, щоб національні наглядові органи та режими банкрутства були досить сильними і гармонізованими та щоб режим банкрутства національних банків не містив дискримінаційних норм стосовно іноземних кредиторів;

- досягнення домовленості за критерієм і параметрами, які будуть використовуватися в процесі поділу фінансового тягаря між країнами;

- досягнення домовленості за процедурами, які будуть «запускати» процес санації максимально швидко і передбачуваним чином [4].

Традиційна мікропруденціальна політика повинна супроводжуватися макропруденційними заходами, спрямованими на вирішення двох основних проблем - системного ризику, що виходить від фінансових установ та від їх взаємодії, і проциклічного характеру політики регуляторів і поведінки ринків.

Список використаних джерел:

1. Резнікова Н. В. Стабілізаційні програми ЄС як відповідь світовій фінансовій кризі [Електронний ресурс] / Н. В. Резнікова, М. М. Відякіна. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua>.

2. Резнікова Н. В. Світова фінансова криза як фактор економічного розвитку / Н. В. Резнікова, М. М. Відякіна // Бюлетень Міжнародного Нобелівського економічного форуму. – 2010. – № 1 (3). – С. 271–279.

3. Резнікова Н. В. Теоретико-методологічні підходи до визначення природи економічних дисбалансів в контексті кризових потрясінь. – /Н. В. Резнікова // Вісник Донецького національного університету. Серія В. Економіка і права. №1. – 2012. – С. 177–184.

4. Резнікова Н. В. Сучасна світова фінансова криза в деструктивних вимірах інвестиційного прагматизму / Н. В. Резнікова, М. М. Відякіна // Вісник Національного банку України. – 2010. – № 5 (171). – С. 23-27.

5. Іващенко О. А. Потоки капіталу в контексті проблем платіжних дисбалансів: аналіз теоретичних засад та практичних моделей / О. А. Іващенко // Актуальні проблеми міжнародних відносин: Збірник наукових праць. Випуск 112. Частина II (у двох частинах). К.: Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Інститут міжнародних відносин, 2013. – С.95-101.

6. Резнікова Н. В. Інституційні актори боргової залежності: роль кредитно-рейтингових агентств та міжнародних фінансових організацій / Н. В. Резнікова // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 11. – С. 5-9.

7. Ferdinand P. China and the IMF: from mimicry towards pragmatic international institutional pluralism [Electronic resource] / P. Ferdinand, J. Wang. – Mode of access: <http://www.chathamhouse.org/publications/ia/archive/view/193093>

8. IMF 2013. Guidance Note for the Liberalization and Management of Capital Flows [Electronic resource]. – Mode of access: <https://www.imf.org/external/np/pp/eng/2013/042513.pdf>.

9. IMF 2014. Annual Report on Exchange Rate Arrangements and Exchange Restrictions [Electronic resource]. – Mode of access: <https://www.imf.org/external/pubs/nft/2014/areaers/ar2014.pdf>.

10. IMF 2015. The IMF's Approach to Capital Account Liberalization: Revisiting the 2005 IEO Evaluation [Electronic resource]. – Mode of access: <http://www.ieomf.org/ieo/files/whatsnew/The%20IMFs%20Capital%20pdf>.

11. IMF 2016. Годовой отчет МВФ 2016. Совместный поиск решений. [Электронный ресурс]. - Режим доступа: http://www.imf.org/external/russian/pubs/ft/ar/2016/pdf/ar16_rus.pdf.

Траченко А. П., студентка
Уманська філія ПВНЗ «Європейський університет»

ІННОВАЦІЙНА СПРЯМОВАНІСТЬ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ: ОСОБЛИВОСТІ ТА РЕАЛІЇ

Інтелектуальний потенціал – це єдине джерело, здатне забезпечити стабільне економічне зростання без пропорційного збільшення витрачання сировинних ресурсів, однак протягом тривалого періоду розбудови незалежності науковий фактор не входив до стратегічних пріоритетів держави. А це призвело до зростання невідповідності між станом науково-технічного забезпечення економіки та потребами інноваційного розвитку.

Швидкоплинність темпів економічного зростання в Україні дійсно вражає, проте структура нинішнього зростання не відповідає структурі «економіки знань», яка панує у світі.

Інноваційна спрямованість економічного розвитку передбачає взаємопов'язаний розвиток науково-технічної, виробничої, фінансової, соціальної сфер.

Основна мета інноваційної політики - забезпечення модернізації та структурної перебудови виробничого потенціалу, зниження його енерго- та матеріалоемності, підвищення конкурентоспроможності.